

Változás

Első évem 334. napja kezdődött. A hosszú, lábíg érő hajam csillogott a víz tetején, a nemrég megjelent napsugarak miatt.

Amint kinyitottam a szemem, a Susogó az arcomba lehellte csípős, könnyörtelen szellőjét, ami ellen még a sűrű, ám gyenge hajkoronám sem tudott mit tenni. Pislákoló szememmel kerestem a többi társam, akik meglepetésemre csupasz csúfságokkal cseréltek helyet. Nem értettem miért tennének ilyen fátlanságot, hiszen kibúvásunk óta, pontosan az úgy nevezett új év napjától, mindenki tisztában van azzal, hogy ez a legszebb tó a környéken, igen még Kérges is, aki tagadja, de szíve mélyén ő is erre a paradicsomra vágyik.

A távolból folyamatos csapkodásra, és csipkedésre lettem figyelmes. Nem sok idő kellett hozzá, hogy felismerjem, hogy ez Tömzsinek, a két tóval arrébb lévő fának a pont 2 héttel ezelőtt beköltöző ifjú fecske párja az, akik hevesen szállták a fenti vizet. Megszólítottam őket remélve, hogy hátha tudják, miért mentek el a fonogató barátaim. Az elkényesztetett, de határozott Fióna mellém röppent szavam meghallása után, mögötte minden erejét felhasználva csapodik be Feri, aki a hátán cipeli a fészket felesége parancsára, mivel Fióna nem hajlandó új lakhelyet kialakítani.

-Hová gyökereztek át a többiek?-kérdeztem meg tőlük.

-Nem hallottad? Az ételek, a védő levelek eltűntek, a szárnyaink egyre jegesednek az idő múlásával, ezért elindultunk, hátha megtaláljuk azt a helyet, amit a többi szárnyas rebesgetett. Nagyon furcsa neve volt... Dél talán!-válaszolta gyorsan, és hadarva a fiatal férj.

-És egyértelműen azért is, mivel elfogyott a rúzbogár és a lakkszúnyog!-mutatta mindeközben csőrét és karmait az ifjonec asszony.

Megigazította tollazatát, és elindult Fióna az előtte álló hosszú útra. Feri nagy szuszogások közepett parancsszóra utána loholt.

-Eltűntek?-tettem fel a kérdést magamban.

De mindenünk megvolt, akkor miért szívodtak fel? A csípős lassan-lassan dühös áramlatok egyre fokozódtak.

Pár óra múlva békákra lettem figyelmes, akik kimásztak a vízből, és megfelelően puha földet keresve kutakodtak körülöttem. Meg is kérdeztem tőlük, hogy mi okból teszik ezt. Az egyik idősebbik azt mondta:

-Mindig így szokott viselkedni!-és bemászott az egyik föld alatti odúba.

A nap lassan elbújt a hegyek vonulatai mögé. Szeppenve kerestem a kérdéseket, amik a fejemben ide-oda lökdösték egymást. Továbbra sem értettem a többiek cselekedeteit.

Hát ez meg mi? Gondolkodtam el rajta mikor egy mozgó tüskés teremtmény mászott el, a gyökereim mellett.

-Te még itt vagy?-kérdezte csolálkozva a furcsa alak, és a csupasz csúfságok alatti level halmok alá bebújt.

A lehelet egyszercsak fűvásba változott. A hajam a víztetején úszkált, majd a hullámok újra, és újra alátették a mélybe. Levegőmet könnyebben, lassabban vettem. Rezskező törzsem, fáradt, hunyorgó szemmel bámulta, a még akkor is kápráztató tónak a szépségét. Jegesedő karjaimat ez a látvány csodája éltette. Észre vettem, hogy hajszálaim sárgulnak. Leesett egy a vízre, majd elsüllyedt. Leesett még egy. És nézd még egy. A vízben visszatükröződött, ahogy egy csupasz csúfság, fagyos karját lógatta a vízbe. És hirtelen beköszöntött a tél.